

PIENĒMTIE TEKSTI

P8_TA(2015)0294

Turpmākie pasākumi saistībā ar Eiropas pilsoņu iniciatīvu "Right2Water"

Eiropas Parlamenta 2015. gada 8. septembra rezolūcija par turpmākiem pasākumiem saistībā ar Eiropas pilsoņu iniciatīvu "Right2Water" (2014/2239(INI))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Padomes 1998. gada 3. novembra Direktīvu 98/83/EK par dzeramā ūdens kvalitāti¹ ("Dzeramā ūdens direktīva"),
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 23. oktobra Direktīvu 2000/60/EK, ar ko izveido sistēmu Kopienas rīcībai ūdens resursu politikas jomā² („Ūdens pamatdirektīva”),
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 16. februāra Regulu (ES) Nr. 211/2011 par pilsoņu iniciatīvu³,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 26. februāra Direktīvu 2014/23/ES par koncesijas līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu⁴,
- ņemot vērā Komisijas 2012. gada 14. novembra paziņojumu „Eiropas ūdens resursu aizsardzības konceptuālais plāns” (COM(2012)0673),
- ņemot vērā Komisijas 2014. gada 19. marta paziņojumu par Eiropas pilsoņu iniciatīvu "Ūdens un sanitārija ir cilvēka tiesības! Ūdens ir sabiedriskais labums, nevis prece!" (COM(2014)0177) ("Paziņojums"),
- ņemot vērā Komisijas Kopsavilkuma ziņojumu par dzeramā ūdens kvalitāti ES, izskatot dalībvalstu ziņojumus par laikposmu no 2008. gada līdz 2010. gadam saskaņā ar Direktīvu 98/83/EK (COM(2014)0363),
- ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas 2014. gada 19. martā sniegto

¹ OV L 330, 5.12.1998., 32. lpp.

² OV L 327, 22.12.2000., 1. lpp.

³ OV L 65, 11.3.2011., 1. lpp.

⁴ OV L 94, 28.3.2014., 1. lpp.

atzinumu par iepriekšminēto Komisijas ziņojumu¹,

- ņemot vērā Eiropas Vides aģentūras (EVA) ziņojumu „Eiropas vide 2015 — pašreizējais stāvoklis un nākotnes perspektīvas”,
 - ņemot vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerālās Asamblejas 2010. gada 28. jūlija rezolūciju „Cilvēktiesības uz ūdeni un sanitāriju”² un Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerālās Asamblejas 2013. gada 18. decembra rezolūciju "Cilvēktiesības uz drošu dzeramo ūdeni un sanitāriju"³,
 - ņemot vērā visas ANO Cilvēktiesību padomes pieņemtās rezolūcijas par cilvēktiesībām uz drošu dzeramo ūdeni un sanitāriju,
 - ņemot vērā 2008. gada 9. oktobra rezolūciju par risinājumu meklēšanu sausuma un ūdens trūkuma problēmai Eiropas Savienībā⁴,
 - ņemot vērā Eiropas Parlamenta 2012. gada 3. jūlija rezolūciju par ES tiesību aktu īstenošanu ūdens apsaimniekošanas jomā, pirms tiek pieņemta nepieciešamā vispārējā pieeja ar ūdeni saistītajai problemātikai Eiropā⁵,
 - ņemot vērā Parlamenta 2014. gada 25. novembra rezolūciju par ES un globālo regulējumu attīstības jomā pēc 2015. gada⁶,
 - ņemot vērā Reglamenta 52. pantu,
 - ņemot vērā Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komitejas ziņojumu un Attīstības komitejas un Lūgumrakstu komitejas atzinumus (A8-0228/2015),
- A. tā kā "Right2Water" ir pirmā Eiropas pilsoņu iniciatīva (EPI), kas atbilst Regulā (ES) Nr. 211/2011 par pilsoņu iniciatīvu noteiktajām prasībām, un pēc tam, kad tā bija saņēmusi 1,9 miljonu pilsoņu atbalstu, Parlaments to uzklausa;
- B. tā kā cilvēktiesības uz ūdeni un sanitāriju ietver pieejamības, fiziskas piekļuves, pieņemamības, cenas ziņā pieejamības un kvalitātes dimensijas;
- C. tā kā ANO atzīto cilvēktiesību uz ūdeni un sanitāriju īstenošana ir atbalstīta ES dalībvalstīs, tā ir svarīga dzīvībai, un tā kā ūdens resursu pienācīga apsaimniekošana ir izšķiroši svarīga, lai nodrošinātu ūdens ilgtspējīgu izmantošanu un nosargātu pasaules dabas kapitālu; tā kā gan cilvēka darbību, gan klimata pārmaiņu rezultātā ES Vidusjūras reģions un daži Centrāleiropas reģioni tagad ir klasificēti kā tādi, kur trūkst ūdens, kā pustuksnešu reģioni;
- D. tā kā saskaņā ar EVA 2015. gada ziņojumu par vides stāvokli, noplūžu rezultātā no ūdens caurulēm Eiropā patlaban tiek zaudēti 10 % līdz 40 % ūdens;
- E. tā kā ūdens pieejamība ir viens no svarīgākajiem faktoriem ilgtspējīgas attīstības

¹ OV C 12, 15.1.2015., 33. lpp..

² A/RES/64/292.

³ A/RES/68/157.

⁴ OV C 9 E, 15.1.2010., 33. lpp.

⁵ OV C 349 E, 29.11.2013., 9. lpp.

⁶ Pieņemtie teksti, P8_TA(2014)0059.

nodrošināšanā; tā kā attīstības palīdzības mērķtiecīga izmantošana dzeramā ūdens apgādes un sanitārijas uzlabošanai ir efektīvs līdzeklis būtisku nabadzības izskaušanas mērķu sasniegšanai, kā arī sociālās vienlīdzības, sabiedrības veselības, uzturdrošības un ekonomiskās izaugsmes nodrošināšanai;

- F. tā kā vismaz 748 miljoniem cilvēku nav ilgtspējīgas iespējas izmantot drošu dzeramo ūdeni un tā kā trešā daļa pasaules iedzīvotāju dzīvo bez pamatsanitārijas nodrošinājuma; tā kā šā iemesla dēļ ir apdraudētas tiesības uz veselību un izplatās slimības, kas izraisa ciešanas un nāvi, un tas rada būtiskus šķēršļus attīstībai; tā kā ik dienas apmēram 4000 bērnu mirst no slimībām, ko izraisa piesārņots ūdens, vai saistībā ar nepietiekamu ūdens, sanitārijas un higiēnas nodrošinājumu; tā kā dzeramā ūdens pieejamības trūkums izraisa bērnu nāvi vairāk nekā AIDS, malārija un bakas kopā; tā kā tomēr ir vērojama minēto rādītāju uzlabošanās, ko var veicināt un šis process ir jāpaātrina;
- G. tā kā ūdens pieejamība ir saistīta arī ar drošības dimensiju, kurai vajadzīga reģionālas sadarbības uzlabošana;
- H. tā kā ūdens un sanitārijas pieejamība ietekmē citu cilvēktiesību nodrošināšanu; tā kā ūdens problēmas daudz lielākā mērā skar sievietes, ņemot vērā to, ka daudzās jaunattīstības valstīs tieši sievietes tradicionāli ir atbildīgas par ūdens apgādi mājāsaimniecības vajadzībām; tā kā sievietes un meitenes visvairāk cieš no tā, ka nav pieejami atbilstoši un pienācīgi sanitārie apstākļi, un tas bieži vien ierobežo viņu piekļuvi izglītībai un padara viņas vairāk neaizsargātas pret slimībām;
- I. tā kā katru gadu 3,5 miljoni cilvēku mirst no slimībām, ko izraisa piesārņots ūdens;
- J. tā kā ar Starptautiskā pakta par ekonomiskajām, sociālajām un kultūras tiesībām fakultatīvo protokolu, kas stājās spēkā 2013. gadā, izveidoja sūdzību iesniegšanas mehānismu, kas ļauj indivīdiem vai grupām iesniegt oficiālas sūdzības par to, ka tiek pārkāptas cilvēktiesības uz piekļuvi cita starpā ūdenim un sanitārijai;
- K. tā kā jaunattīstības valstīs un jaunietekmes ekonomikās pieprasījums pēc ūdens pieaug visās nozarēs, jo īpaši enerģētikas un lauksaimniecības jomā; tā kā klimata pārmaiņas, urbanizācija un demogrāfiskās tendences var nopietni apdraudēt ūdens pieejamību daudzās jaunattīstības valstīs, un tiek lēsts, ka aptuveni divas trešdaļas pasaules iedzīvotāju līdz 2025. gadam dzīvos valstīs, kurās ir ūdens nepietiekamības problēmas;
- L. tā kā ES ir lielākais donors ūdens, sanitārijas un higiēnas (WASH) jomā, jo 25 % no ES ikgadējā pasaules humānās palīdzības finansējuma ir paredzēti tieši tam, lai sniegtu atbalstu jaunattīstības valstu partneriem šajā jomā; tā kā tomēr Eiropas Revīzijas palātas 2012. gada Īpašajā ziņojumā par Eiropas Savienības attīstības palīdzību dzeramā ūdens apgādei un pamatsanitārijai Subsahāras Āfrikā ir norādīts uz nepieciešamību uzlabot palīdzības efektivitāti un ES atbalstīto projektu ilgtspēju;
- M. tā kā Eiropas Padomes Parlamentārā asambleja ir paziņojusi, ka ūdens pieejamība ir jāatzīst par cilvēka pamattiesībām, jo ūdens ir vajadzīgs dzīvības uzturēšanai uz Zemes un tas ir resurss, kas ir kopīgi jāizmanto visiem cilvēkiem;
- N. tā kā pamata inženierkomunikāciju privatizācija Subsahāras Āfrikā pagājušā gadsimta 90. gados ir viens no šķēršļiem, kas kavē sasniegt Tūkstošgades attīstības mērķus (TAM) gan ūdens, gan sanitārijas jomā, jo ieguldītāju uzmanības centrā ir izmaksu atgūšana, kas cita starpā ir pastiprinājusi nevienlīdzību šādu pakalpojumu sniegšanā uz

mājsaimniecību ar zemiem ienākumiem rēķina; tā kā, ņemot vērā neveiksmīgo ūdensapgādes privatizāciju, privāto uzņēmumu sniegto ūdenssaimniecības pakalpojumu nodošana vietējām varas iestādēm ir augoša tendence ūdensapgādes nozarē visā pasaulē;

- O. tā kā nodrošinājums ar ūdeni ir dabisks monopols un ienākumiem no ūdens apsaimniekošanas cikla vajadzētu nosegt gan izmaksas, gan vienmēr būt paredzētiem ūdensapgādes pakalpojumu aizsardzībā un to uzlabošanā, ar nosacījumu, ka tiek ievērotas sabiedrības intereses;
- P. tā kā pienācīga ūdens nodrošinājuma un sanitārijas neesamība smagi ietekmē veselību un sociālo attīstību, jo īpaši bērnu gadījumā; tā kā ūdens resursu piesārņotība ir galvenā diarejas izraisītāja, kas ir otrs lielākais bērnu nāves cēlonis jaunattīstības valstīs, un noved pie citām smagām saslimšanām, piemēram, holēras, šistosomatozes un trahomas;
- Q. tā kā ūdenim ir sociālas, ekonomiskas un ekoloģiskas funkcijas un ūdens cikla pareiza apsaimniekošana visu labā nosargās tā pastāvīgu un stabilu pieejamību pašreizējā klimata pārmaiņu kontekstā;
- R. tā kā Eiropa ir īpaši jutīga pret klimata pārmaiņām un tā kā ūdens būs viena no pirmajām jomām, kas tiks skarta;
- S. tā kā EPI ir iedarbinājusi līdzdalības demokrātijas mehānismu, lai veicinātu debates ES līmenī un pilsoņu tiešu iesaisti ES lēmumu pieņemšanā, un tā ir izcila iespēja ES iestādēm atjaunot sadarbību ar pilsoņiem;
- T. tā kā pēdējos gados Eiropas aptaujas pastāvīgi norāda uz to, ka ES pilsoņu uzticēšanās līmenis ES ir ļoti zems,

EPI kā līdzdalības demokrātijas instruments

1. uzskata, ka EPI ir unikāls demokrātijas mehānisms, kam ir būtisks potenciāls mazināt plaisu starp Eiropas un valstu sociālajām un pilsoniskās sabiedrības kustībām un veicināt līdzdalības demokrātiju ES līmenī; tomēr uzskata — lai attīstītu šo demokrātijas mehānismu pat vēl vairāk, ir noteikti jāizvērtē agrākā pieredze un pilsoņu iniciatīva jārreformē, un uzskata, ka Komisijas rīcībai — tostarp attiecīgos gadījumos iespējai ieviest atbilstīgus elementus tiesību aktu pārskatīšanas procesā vai jaunu likumdošanas priekšlikumu sagatavošanai — būtu labāk jāatspoguļo EPI prasības, kad šie jautājumi ir Komisijas kompetencē, un jo īpaši gadījumos, kad EPI pauž bažas par cilvēktiesību jautājumiem;
2. uzsver, ka Komisijai būtu jānodrošina maksimāla pārredzamība divu mēnešu analīzes posmā, ka sekmīgai EPI būtu jāsaņem pienācīgs juridiskais atbalsts un konsultācijas no Komisijas un tā būtu pienācīgi jāpopularizē un ka sponsori un atbalstītāji būtu pilnībā jāinformē par notikumu gaitu visa EPI procesa laikā;
3. uzstāj, ka Komisijai efektīvi jāīsteno EPI regula un jānovērš visi administratīvie slogi, ar kuriem pilsoņi saskaras, iesniedzot EPI un atbalstot to, un mudina Komisiju apsvērt iespēju ieviest visām dalībvalstīm vienotu EPI reģistrācijas sistēmu;
4. atzinīgi vērtē to, ka gandrīz 1,9 miljonu ES pilsoņu no visām dalībvalstīm atbalsts šai EPI ir saskanējis ar Komisijas lēmumu izslēgt ūdens un sanitārijas pakalpojumus no Koncesijas līgumu direktīvas;

5. aicina Komisiju uzturēt un apstiprināt šo ūdens un sanitārijas pakalpojumu izslēgšanu no Koncesiju direktīvas un sekojoši pārskatīt šo direktīvu;
6. pauž nožēlu par to, ka Paziņojumā nav pausti vērienīgi plāni, tajā nav pildītas EPI paustās konkrētās prasības, bet gan tikai esošo saistību paturēšana spēkā; uzsver, ka Komisijas atbilde uz EPI "Right2Water" ir nepietiekama, jo tajā nav nekāda jauna ieguldījuma, un tajā nav norādīti visi pasākumi, kas varētu palīdzēt sasniegt minētos mērķus; aicina Komisiju saistībā ar šo konkrēto EPI vadīt visaptverošu informācijas kampaņu par pasākumiem, kas jau ir īstenoti ūdens jomā, un to, kā šie pasākumi varētu veicināt EPI "Right2Water" mērķu sasniegšanu;
7. uzskata, ka daudzi lūgumraksti par ūdens kvalitāti un ūdens apsaimniekošanas jautājumiem ir iesniegti no dalībvalstīm, kuras nav pietiekami pārstāvētas 2014. gada jūnijā uzsāktajā ES mēroga sabiedriskajā apspriešanā, un tādēļ uzsver, ka ir iespējamās pretrunas starp sabiedriskās apspriešanas rezultātiem un lūgumrakstos atspoguļoto situāciju;
8. izsaka cerību, ka Komisija un par ilgtspēju atbildīgais priekšsēdētāja vietnieks uzņemsies skaidras politiskās saistības, lai nodrošinātu, ka, reaģējot uz šajā EPI paustajām bažām, tiek veikti atbilstīgi pasākumi;
9. atkārtoti apliecinā Lūgumrakstu komitejas aņemšanas panākt, lai lūgumrakstu iesniedzējiem būtu iespējas izteikties par jautājumiem, kas attiecas uz pamattiesībām, un atgādina, ka EPI "Right2Water" lūgumraksta iesniedzēji ir pauduši savu piekrišanu tam, lai tiesības uz ūdeni tiktu pasludinātas par vienu no ES līmenī garantētām cilvēktiesībām;
10. aicina Komisiju, saskaņā ar EPI "Right2Water" primāro mērķi, nākt klajā ar tiesību akta priekšlikumu, tostarp attiecīgā gadījumā ŪPD direktīvas pārskatīšanu, kurā tiktu atzīta vispārēja ūdens pieejamība un cilvēktiesības uz ūdeni; turklāt iestājas par to, lai vispārēja piekļuve drošam dzeramam ūdenim un sanitārijai tiktu atzīta Eiropas Savienības Pamattiesību hartā;
11. uzsver — ja Komisija atstās novārtā veiksmīgu un plaši atbalstītu EPI, kas iesniegta saskaņā ar Lisabonas līgumā noteikto demokrātijas mehānismu, ES kā tāda zaudēs pilsoņu uzticību;
12. aicina Komisiju ieviest informācijas un izglītības pasākumus ES līmenī, lai veicinātu izpratnes par ūdeni, kā kopēju vērtību, tradīcijas, pasākumus izpratnes un saprātīgākas individuālās uzvedības veicināšanai (lai taupītu ūdeni), pasākumus apzinīgai politikas virzienu izstrādei dabas resursu pārvaldības jomā, un atbalstīt publisku, līdzdalīgu un pārredzamu pārvaldību;
13. uzskata, ka jāizstrādā tādi ūdens apsaimniekošanas politikas virzieni, kas veicina ūdens resursu racionālu izmantošanu, pārstrādi un atkārtotu izmantošanu, kas ir integrētas pārvaldības svarīgākie jautājumi; uzskata, ka tādējādi būs iespējams samazināt izmaksas, palīdzēt nosargāt šo dabas resursu un nodrošināt pienācīgu vides pārvaldību;
14. aicina Komisiju atturēt no tādas prakses, kā ūdens sagrābšana un hidropārraušana, un attiecināt uz to ietekmes uz vidi novērtējumu;

Tiesības uz piekļuvi ūdenim un sanitārijai

15. atgādina, ka ANO apstiprina, ka cilvēktiesības uz ūdeni un sanitāriju nozīmē, ka personīgām un mājsaimniecības vajadzībām ikvienam ir tiesības uz tādu ūdeni, kas ir labas kvalitātes, drošs, fiziski pieejams, cenas ziņā pieejams un pietiekamā daudzumā; norāda, ka saskaņā ar ANO ieteikumu 3 % no mājsaimniecības ienākumiem ir jāuzskata par maksimumu, ko var tērēt maksājumiem par ūdeni, ja maksa par ūdeni tiek piemērota.
16. atbalsta ANO Īpašo referentu par cilvēktiesībām uz drošu dzeramo ūdeni un sanitāriju un uzsver, cik nozīmīgs ir viņa un viņa priekšgājēja darbs šo tiesību atzīšanai;
17. pauž nožēlu par to, ka saskaņā ar Pasaules ūdensresursu novērtēšanas programmas datiem vēl joprojām vairāk nekā 1 miljoniem iedzīvotāju ES 28 valstīs nav pieejams drošs un tīrs dzeramais ūdens un gandrīz 2 % iedzīvotāju nav pieejami sanitārijas pakalpojumi, un tādēļ mudina Komisiju nekavējoties rīkoties;
18. aicina Komisiju atzīt cilvēktiesību uz ūdeni un sanitāriju nozīmību, un atzīt ūdeni par sabiedrisku labumu un pamatvērtību, kas nav prece un kas paredzēta visiem ES iedzīvotājiem; pauž bažas par to, ka finanšu un ekonomikas krīzes un taupības politikas dēļ kopš 2008. gada Eiropā ir pieaugusi nabadzība un pieaudzis to mājsaimniecību skaits, kuru ienākumi ir zemi, tādējādi aizvien vairāk cilvēkiem ir grūtības samaksāt rēķinu par ūdeni, un iespēja atļauties ūdeni kļūst par pamatu pieaugošām bažām; noraida ūdens pagaidu atslēgšanu un ūdens padeves atslēgšanu, un prasa, lai dalībvalstis nekavējoties izbeidz šādas situācijas, ja tas notiek sociālekonomisku iemeslu dēļ mājsaimniecībās ar zemiem ienākumiem; atzinīgi vērtē to, ka dažās dalībvalstīs tiek izmantotas "ūdens bankas" vai minimālās ūdens kvotas, cenšoties palīdzēt visneaizsargātākajiem apmaksāt rēķinus, tādējādi garantējot ūdeni, kā neatņemamu pamattiesību daļu;
19. aicina Komisiju, ņemot vērā nesenās ekonomikas krīzes ietekmi, sadarboties ar dalībvalstīm, kā arī reģionālām un vietējām varas iestādēm, lai veiktu pētījumu par ūdens cenu izraisīto nabadzību, tostarp par ūdens pieejamību un iespēju to atļauties; mudina Komisiju vēl vairāk atbalstīt un veicināt sadarbību starp ūdensapgādes operatoriem, lai palīdzētu tiem, kas dzīvo mazāk attīstītos un lauku reģionos, tādējādi atbalstot kvalitatīvu ūdens pieejamību visiem šo teritoriju iedzīvotājiem;
20. aicina Komisiju noteikt apgabalus, kur ūdens trūkums ir pastāvoša vai potenciāla problēma, un palīdzēt dalībvalstīm, reģioniem un attiecīgajiem apgabaliem pienācīgi risināt šo jautājumu, jo īpaši lauku apvidos un trūcīgos pilsētu rajonos;
21. uzsver, ka Komisijas atzītā neitralitāte attiecībā uz ūdens īpašumtiesībām un pārvaldību ir pretrunā ar privatizācijas programmām, ko dažām dalībvalstīm ir uzspiedusi trijotne;
22. atzīst — kā noteikts ŪPD, ūdens nav prece, bet gan sabiedriska labums, kas ir absolūti nepieciešams cilvēka dzīvībai un cieņai, un atgādina Komisijai, ka Līguma noteikumi nosaka, ka ES ir jāpaliek neitrālai attiecībā uz valstu lēmumiem par ūdensapgādes uzņēmumu īpašumtiesību režīmu, tādējādi tai nekādā ziņā nebūtu jāveicina ūdensapgādes uzņēmumu privatizāciju saistībā ar ekonomikas korekciju programmu vai jebkādu citu ES procedūru ekonomikas politikas koordinācijai; ņemot vērā, ka šie ir vispārējās nozīmes pakalpojumi un tādējādi galvenokārt sabiedrības interesēs, aicina Komisiju uz visiem laikiem izslēgt ūdeni un sanitāriju, kā arī notekūdeņu novadīšanu no iekšējā tirgus noteikumiem un no jebkura tirdzniecības nolīguma, kā arī nodrošināt tos par pieejamām cenām, un aicina gan Komisiju, gan dalībvalstis nodrošināt, ka to

- tehniskā, finansiālā un administratīvā pārvaldība ir efektīva, lietderīga un pārredzama;
23. aicina dalībvalstis un Komisiju pārskatīt ūdens apsaimniekošanas politikas pārvaldību un atjaunot to, pamatojoties uz aktīvu līdzdalību, t.i. lēmumu pieņemšanas procesu pārredzamību un atvērtību iedzīvotājiem;
 24. uzskata, ka attiecībā uz regulējumu un kontroli ūdens publiskās īpašumtiesības ir jāaizsargā, veicinot publiskus, pārredzamus un līdzdalīgus pārvaldības modeļus, kuros, bet tikai dažos gadījumos, publiskā iestāde, kurai ir īpašumtiesības, varētu nodot dažus pārvaldības uzdevumus privātām iniciatīvām, ar stingri reglamentētiem nosacījumiem, un vienmēr garantējot tiesības uz resursiem un atbilstīgu sanitāriju;
 25. aicina Komisiju un dalībvalstis nodrošināt visaptverošu ūdensapgādi, kura būtu par pieņemamu cenu, kvalitatīva un ar taisnīgiem darba apstākļiem, kā arī demokrātiski kontrolēta;
 26. aicina dalībvalstis atbalstīt izglītojošu un izpratnes veicināšanas kampaņu veicināšanu iedzīvotājiem, lai saglabātu un taupītu ūdens resursus un nodrošinātu lielāku pilsonisko līdzdalību;
 27. aicina dalībvalstis nodrošināt nediskriminējošu pieeju ūdensapgādes pakalpojumiem, nodrošinot, ka tie ir pieejami visiem, tostarp lietotājiem no atstumtām grupām;
 28. aicina Komisiju, Eiropas Investīciju banku un dalībvalstis atbalstīt tās ES pašvaldības, kam trūkst nepieciešamā kapitāla, lai piekļūtu tehniskajai palīdzībai, pieejamajam ES finansējumam un ilgtermiņa aizdevumiem ar atvieglotām procentu likmēm, jo īpaši saistībā ar mērķiem uzturēt un atjaunināt ūdensapgādes infrastruktūru, lai nodrošinātu kvalitatīvu ūdens piegādi un plašus ūdensapgādes un sanitārijas pakalpojumus mazaizsargātām iedzīvotāju grupām, tostarp nabadzīgiem iedzīvotājiem un attālākiem un nomaļiem reģioniem; uzsver, cik svarīga ir atklāta, demokrātiska un līdzdalīga pārvaldība, lai nodrošinātu, ka tiek īstenoti izmaksu ziņā vislietderīgākie risinājumi ūdensresursu apsaimniekošanas jomā, visas sabiedrības labā kopumā; aicina Komisiju un dalībvalstis nodrošināt pārredzamību attiecībā uz to finanšu līdzekļiem, kas iegūti ūdens apsaimniekošanas ciklā;
 29. atzīst, ka ūdensapgādes un sanitārijas pakalpojumi ir vispārējas nozīmes un ka ūdens nav prece, bet kopējs labums, un tādējādi tas ir jānodrošina par pieejamām cenām, un ievērojot cilvēku tiesības uz obligātu tā kvalitātes līmeni, un jānodrošina iespēja piemērot progresīvu maksu; prasa dalībvalstīm nodrošināt, ka tiek piemērota taisnīga, līdztiesīga, pārredzama un atbilstīga ūdens un sanitārijas pakalpojumu apmaksas sistēma, lai visiem sabiedrības locekļiem būtu garantēta piekļuve kvalitatīviem pakalpojumiem neatkarīgi no viņu ienākumiem;
 30. atzīmē, ka ūdens ir jāizprot kā ekosociāla vērtība, nevis vienkārši kā ražošanas elements;
 31. atgādina, ka ūdens pieejamība ir svarīga lauksaimniecībā, lai īstenotu tiesības uz pienācīgu pārtiku;
 32. aicina Komisiju sniegt dalībvalstīm stingru atbalstu irigācijas, kanalizācijas un dzeramūdens apgādes pakalpojumu infrastruktūras attīstībā un uzlabošanā;
 33. uzskata, ka Dzeramā ūdens direktīva ir lielā mērā veicinājusi kvalitatīvu dzeramā ūdens

pieejamību visā ES un prasa Komisijai un dalībvalstīm izlēmīgi rīkoties, lai pilnībā izmantotu vides un veselības ieguvumus, ko nodrošina krāna ūdens patēriņa veicināšana;

34. atgādina dalībvalstīm par pienākumu īstenot ES tiesību aktus; aicina dalībvalstis pilnībā īstenot Dzeramā ūdens direktīvu un ar to saistītos tiesību aktus; atgādina tām par nepieciešamību noteikt izdevumu prioritātes un pilnībā izmantot nākamajā finanšu plānošanas periodā (2014.–2020.) paredzētā ES finansiālā atbalsta sniegtās iespējas ūdens apsaimniekošanas jomā, jo sevišķi, nosakot īpašas investīciju prioritātes ūdens apsaimniekošanai;
35. atgādina par Revīzijas palātas īpašā ziņojuma par ES ūdens apsaimniekošanas politikas mērķu integrāciju ar Kopējo Lauksaimniecības politiku secinājumiem, kuros teikts, ka "ar pašlaik KLP izmantotajiem instrumentiem ūdens resursu jautājumu risināšanai līdz šim nav izdevies panākt pietiekamu virzību vērienīgo politisko mērķu sasniegšanā ūdens resursu jomā"; uzskata, ka ūdens apsaimniekošanas politikas integrēšana ar citiem politikas virzieniem, piemēram, lauksaimniecības politiku, ir izšķiroši svarīga, lai uzlabotu ūdens kvalitāti visā Eiropā;
36. uzsver, cik svarīgi ir pilnībā un efektīvi īstenot ŪPD, Gruntsūdeņu direktīvu, Dzeramā ūdens direktīvu un Komunālo notekūdeņu direktīvu, un uzskata, ka ir izšķiroši svarīgi labāk koordinēt to īstenošanu ar direktīvām par jūras vidi, bioloģisko daudzveidību un aizsardzību pret plūdiem; pauž bažas par to, ka Savienības nozaru politikas instrumenti sniedz nepietiekamu ieguldījumu vides kvalitātes standartu sasniegšanā attiecībā uz prioritārajām vielām un prioritāro bīstamo vielu noplūžu, emisiju un zudumu izbeigšanas mērķiem saskaņā ar ŪPD 4. panta 1. punkta a) apakšpunktu un 16. panta 6. punktu; aicina Komisiju un dalībvalstis paturēt prātā, ka ūdens apsaimniekošana ir jāiekļauj attiecīgajos citu nozaru tiesību aktos, kā pārnozaru faktors, piemēram, enerģētikas, lauksaimniecības, zivsaimniecības, tūrisma utt. nozaru tiesību aktos, lai nepieļautu piesārņojumu, piemēram, no nelegālām un nereglamentētām bīstamo atkritumu izgāztuvēm, vai naftas ieguves vai izpētes darbībām; atgādina, ka savstarpējās atbilstības princips Kopējā Lauksaimniecības politikā (KLP) nosaka obligātās pārvaldības prasības saskaņā ar spēkā esošajiem ES tiesību aktiem, kas jāievēro lauksaimniekiem, un noteikumiem par labiem lauksaimniecības un vides apstākļiem, tostarp attiecībā uz ūdeni; atgādina, ka lauksaimniekiem ir jāievēro šie noteikumi, lai pilnībā saņemtu KLP maksājumus;
37. aicina dalībvalstis:
 - noteikt ūdensapgādes uzņēmumiem par pienākumu norādīt ūdens fizikāli ķīmiskās īpašības rēķinos par ūdeni;
 - izstrādāt pilsētu plānojumus atbilstīgi ūdensresursu pieejamībai;
 - pastiprināt piesārņotāju kontroli un uzraudzību un plānot tūlītēju rīcību toksisko vielu novākšanai un sanitārai apstrādei;
 - veikt pasākumus, lai samazinātu būtiskās noplūdes no Eiropas cauruļvadiem un atjaunotu neatbilstīgos ūdensapgādes tīklus;
38. uzskata, ka nepieciešams noteikt ūdens ilgtspējīgas izmantošanas prioritāro kārtību jeb hierarhiju; aicina Komisiju attiecīgi nākt klajā ar analīzi un priekšlikumiem;

39. uzsver, ka dalībvalstis, atbalstot ANO deklarāciju, ir apņēmušās ievērot cilvēktiesības uz ūdeni, un ka šīs tiesības atbalsta lielākā daļa ES iedzīvotāju un uzņēmumu;
40. uzsver, ka EPI "Right2Water" un tās mērķus turpina atbalstīt liels skaits pilsoņu tādās valstīs, kā Vācija, Austrija, Beļģija, Slovākija, Slovēnija, Grieķija, Somija, Spānija, Luksemburga, Itālija un Īrija, kur tiek pausts viedoklis par ūdens jautājumu un tā īpašumtiesībām un nodrošinājumu;
41. norāda, ka kopš 1988. gada Lūgumrakstu komiteja katru gadu saņem ievērojamu skaitu lūgumrakstu no ES pilsoņiem daudzās dalībvalstīs, kas pauž bažas par ūdens kvalitāti un notekūdeņu apsaimniekošanu; pievērš uzmanību vairākām negatīvām parādībām, kuras lūgumrakstu iesniedzēji nosoda, piemēram, atkritumu izgāztuvēm, iestāžu nespējai efektīvi kontrolēt ūdens kvalitāti un nepareizām vai nelikumīgām lauksaimnieciskām un rūpnieciskām darbībām, kas vainojamas sliktā ūdens kvalitātē, un tādējādi ietekmē vidi un cilvēku un dzīvnieku veselību; uzskata, ka šie lūgumraksti parāda iedzīvotāju patieso interesi par ES tiesību aktu, kas saistīti ar ilgtspējīgu ūdens apsaimniekošanu, rūpīgu īstenošanu un tālāku attīstību;
42. stingri mudina Komisiju nopietni ņemt vērā šādos lūgumrakstos paustās pilsoņu bažas un brīdinājumus un reaģēt uz tiem, jo īpaši ņemot vērā steidzamo vajadzību risināt problēmu saistībā ar ūdens resursu samazināšanos pārmērīgas izmantošanas un klimata pārmaiņu rezultātā, kamēr vēl ir laiks novērst piesārņošanu un nesaimniecisku rīcību; pauž bažas par to, cik daudz ir pārkāpuma procedūru saistībā ar ūdens kvalitāti un apsaimniekošanu;
43. aicina dalībvalstis steidzami pabeigt savus upju baseinu apsaimniekošanas plānus, ņemot vērā, ka tie ir Ūdens pamatdirektīvas ieviešanas pamatelements, un tos pienācīgi īstenot, pilnībā ievērojot primāri svarīgos ekoloģijas kritērijus; vērš uzmanību uz to, ka dažas dalībvalstis aizvien biežāk ir pakļautas postošiem plūdiem un to smagajai ietekmei uz vietējiem iedzīvotājiem; norāda, ka upju baseinu apsaimniekošanas plāni saskaņā ar Ūdens pamatdirektīvu un plūdu riska pārvaldības plāni saskaņā ar Plūdu direktīvu piedāvā lielisku iespēju izmantot šo instrumentu sinerģiju, tādējādi palīdzot nodrošināt tīru ūdeni pietiekamā daudzumā un vienlaikus samazinot plūdu risku; turklāt atgādina, ka, lai atvieglotu ūdens kvalitātes un apsaimniekošanas pārredzamību, katrai dalībvalstij būtu jāuztur centrāla tīmekļvietne ar informāciju par Ūdens pamatdirektīvas īstenošanu;

Ūdensapgādes pakalpojumi un iekšējais tirgus

44. norāda, ka valstis visā ES, tostarp Spānija, Portugāle, Grieķija, Īrija, Vācija un Itālija ir piedzīvojušas to, ka iespējama vai jau notikusi ūdensapgādes pakalpojumu privatizācija rada lielas bažas iedzīvotājiem; atgādina, ka ūdens apsaimniekošanas metodes izvēles pamatā ir subsidiaritātes princips, kā noteikts Līguma par Eiropas Savienības darbību 14. pantā un 26. protokolā par vispārējas nozīmes pakalpojumiem, kurā uzsvērta sabiedrisko pakalpojumu īpašā nozīme Savienības sociālajai un teritoriālajai kohēzijai; atgādina, ka ūdensapgādes un kanalizācijas uzņēmumi sniedz vispārējas nozīmes pakalpojumus un tiem ir vispārēja misija nodrošināt, ka visiem iedzīvotājiem tiek nodrošināts kvalitatīvs ūdens par sociāli pieņemamām cenām un tiek līdž minimumam samazināta notekūdeņu negatīva ietekme uz vidi;
45. uzsver, ka saskaņā ar subsidiaritātes principu Komisijai ir jā saglabā neitralitāte attiecībā uz dalībvalstu lēmumiem par ūdensapgādes pakalpojumu īpašumtiesībām, un tai nebūtu

jāveicina ūdensapgādes pakalpojumu privatizācija nedz ar tiesību aktu starpniecību, nedz arī kādā citā veidā;

46. atgādina, ka iespēja pārņemt atpakaļ pašvaldību pārvaldībā ūdensapgādes pakalpojumus turpmāk ir jānodrošina bez jebkādiem ierobežojumiem, un tos var pārvaldīt vietēji, ja tāda ir bijusi kompetento publisko iestāžu izvēle; atgādina, ka tiesības uz ūdeni ir cilvēka pamattiesības un ūdenim ir jābūt pieejamam un cenu ziņā pieņemamam ikvienam; uzsver, ka dalībvalstīm ir pienākums nodrošināt ikvienu ar ūdeni, neatkarīgi no pakalpojuma sniedzēja, vienlaikus nodrošinot, ka pakalpojumu sniedzēji piegādā drošu dzeramo ūdeni un piedāvā uzlabotus sanitārijas pakalpojumus;
47. uzsver, ka ūdens un sanitārijas pakalpojumu īpašo raksturlielumu, piemēram, ražošanas, izplatīšanas un attīrīšanas dēļ ir absolūti obligāti, ka tie tiek izslēgti no jebkādiem tirdzniecības nolīgumiem, kurus ES apspriež vai plāno; mudina Komisiju piešķirt ūdensapgādes, sanitārijas un jebkādiem izvešanas pakalpojumiem juridiski saistošu izņēmuma statusu pašreiz notiekošajās sarunās par transatlantisko tirdzniecību un ieguldījumu partnerību (*TTIP*), kā arī par pakalpojumu tirdzniecības nolīgumu; uzsver, ka visos turpmākos tirdzniecības un investīciju nolīgumos ir jāparedz klauzulas par pilnīgu pieeju dzeramajam ūdenim visiem tās trešās valsts iedzīvotājiem, uz kuru nolīgums attiecas, saskaņā ar Savienības izsenajām saistībām nodrošināt ilgtspējīgu attīstību un cilvēktiesību ievērošanu, un ka tās trešās valsts iedzīvotāju, uz kuru nolīgums attiecas, pilnīgai piekļuvei dzeramajam ūdenim ir jābūt jebkura turpmāka brīvās tirdzniecības nolīguma priekšnosacījumam;
48. atgādina par to, ka ievērojamā skaitā lūgumrakstu tiek iebilsts pret būtisko komunālo pakalpojumu, piemēram, saistībā ar ūdeni un sanitāriju, iekļaušanu sarunās par *TTIP*; aicina Komisiju palielināt ūdensapgādes uzņēmumu pārskatatbildību;
49. aicina Komisiju būt par vidutāju, lai veicinātu sadarbību starp ūdensapgādes pakalpojumu sniedzējiem, tiem daloties ar labāko regulatīvo un citu praksi un iniciatīvām, kopīgi mācoties, gūstot kopīgas pieredzes, un aicina Komisiju atbalstīt brīvprātīgas salīdzinošās izvērtēšanas pasākumus; atzinīgi vērtē Komisijas paziņojumā pausto aicinājumu nodrošināt lielāku pārredzamību ūdens apsaimniekošanas nozarē, un atzīst līdzšinējos centienus, vienlaikus atzīmējot, ka jebkādiem salīdzinošajiem novērtējumiem ir jābūt brīvprātīgiem, ņemot vērā, ka ūdensapgādes pakalpojumi ir ļoti atšķirīgi, un reģionālās, kā arī vietējās īpatnības visā Eiropā; tomēr atzīmē, ka jebkāda šāda salīdzināšana, kurā tiek ņemti vērā tikai finansiālie rādītāji, nebūtu jāuzskata par līdzvērtīgu pārredzamības pasākumiem, un jāiekļauj arī citi kritēriji, kas izšķiroši svarīgi iedzīvotājiem, piemēram, ūdens kvalitāte, pasākumi problēmu risināšanai saistībā ar iespēju atļauties ūdensapgādes pakalpojumus, informācija par sabiedrības daļu, kam pieejama pienācīga ūdensapgāde, kā arī sabiedrības līdzdalības līmenis ūdensresursu pārvaldībā tādā veidā, kas vienlīdz pieņemams gan iedzīvotājiem, gan regulatoriem;
50. uzsver valsts regulatīvo iestāžu nozīmi, nodrošinot taisnīgu un atklātu konkurenci starp pakalpojumu sniedzējiem, veicinot inovatīvu risinājumu un tehniskā progresa straujāku ieviešanu, veicinot ūdensapgādes pakalpojumu efektivitāti un kvalitāti, kā arī nodrošinot patērētāju interešu aizsardzību; aicina Komisiju atbalstīt iniciatīvas regulatīvai sadarbībai ES, lai veicinātu salīdzinošo izvērtēšanu, abpusēju mācīšanos un labākās regulatīvās prakses apmaiņu;
51. uzskata, ka ir nepieciešams Eiropas ūdensapgādes un sanitārijas projektu un programmu

novērtējums cilvēktiesību aspektā, lai izstrādātu atbilstošu politiku, vadlīnijas un prakses; aicina Komisiju izveidot salīdzinošās novērtēšanas sistēmu (ūdens kvalitāte, pieejamība, ilgtspēja, pakalpojumu nodrošināšana utt.) nolūkā uzlabot publisko ūdensapgādes un sanitārijas pakalpojumu kvalitāti visā ES un stiprināt iedzīvotāju ietekmi;

52. atgādina, ka ūdensapgādes un sanitārijas pakalpojumu koncesijas ir pakļautas Līgumā noteiktajiem principiem un tāpēc tās jāpiešķir saskaņā ar pārredzamības, vienlīdzīgas attieksmes un nediskriminēšanas principiem;
53. uzsver, ka ūdens un sanitārijas pakalpojumu ražošanas, izplatīšanas un attīrīšanas dimensijām ir jābūt izslēgtām no Koncesiju direktīvas, kā arī no jebkuras tās turpmākas pārskatīšanas;
54. atgādina, ka saistībā ar Direktīvu 2006/123/EK par pakalpojumiem iekšējā tirgū pilsoniskā sabiedrība ir paudusi stingru opozīciju daudzos jautājumos, tostarp jautājumos, kas saistīti ar vispārējas ekonomiskas nozīmes pakalpojumiem, kuri ietver ūdensapgādes pakalpojumus un notekūdeņu apsaimniekošanu;
55. norāda uz publiskā-publiskā un publiskā–privātā sektora partnerību nozīmību labākās prakses apmaiņā, pamatojoties uz bezpeļņas sadarbību starp ūdensapgādes operatoriem un atzinīgi vērtē to, ka Paziņojumā Komisija ir pirmo reizi atzinusi publiskā–publiskā sektora partnerību nozīmību;
56. atzinīgi vērtē dažu pašvaldību centienus veicināt publiskās partnerības, lai uzlabotu ūdensapgādes pakalpojumu nodrošināšanu un ūdens resursu aizsardzību, un atgādina, ka vietējās iestādes ir svarīgas lēmumu pieņemšanas procesā ūdens apsaimniekošanas jomā;
57. aicina Reģionu komiteju aktīvāk iesaistīties šajā EPI, lai veicinātu reģionālo iestāžu lielāku iesaistīšanos šajā jautājumā;
58. atgādina par pienākumu garantēt tiesu pieejamību un informāciju vides jautājumos, kā arī sabiedrības līdzdalību lēmumu pieņemšanā, ko paredz Orhūsas konvencija; tādēļ aicina Komisiju, dalībvalstis un to reģionālās un vietējās pārvaldes iestādes ievērot Orhūsas konvencijā ietvertos principus un tiesības; atgādina, ka iedzīvotāju informētība par to tiesībām ir ārkārtīgi svarīga, lai panāktu pēc iespējas plašāku līdzdalību lēmumu pieņemšanas procesā; tāpēc mudina Komisiju proaktīvi veidot kampaņu, lai informētu ES iedzīvotājus par sasniegumiem, kas īstenojot Orhūsas konvenciju, panākti pārredzamības jomā, un par pieejamiem iedarbīgiem instrumentiem, un pildīt ES iestādēm noteiktās prasības; aicina Komisiju izstrādāt pārredzamības, pārskatatbildības un līdzdalības kritērijus, kas ļautu uzlabot ūdens pakalpojumu efektivitāti, ilgtspēju un izmaksu lietderību;
59. mudina dalībvalstis un reģionālās, kā arī vietējās varas iestādes virzīties uz patiesa Sociālā Nolīguma par ūdeni noslēgšanu, lai garantētu šā resursa pieejamību, stabilitāti un drošu apsaimniekošanu, jo īpaši īstenojot politikas virzienus, piemēram, ūdens solidaritātes fondu un citu mehānismu izveidošanu sociālai rīcībai to cilvēku atbalstam, kas nevar atļauties piekļūvi ūdensapgādes un sanitārijas pakalpojumiem, lai tādējādi izpildītu piegādes drošības prasības un neapdraudētu cilvēktiesību uz ūdeni ievērošanu; mudina visas dalībvalstis ieviest sociālās rīcības mehānismus, kādi jau pastāv dažās ES dalībvalstīs, lai nosargātu dzeramā ūdens nodrošinājumu tiem iedzīvotājiem, kuri

nonākuši patiesās grūtībās;

60. aicina Komisiju organizēt pieredzes apmaiņu starp dalībvalstīm ūdensapgādes politikas sociāla aspekta jomā;
61. izsaka nosodījumu par to, ka dažās dalībvalstīs ūdens un sanitārijas nodrošinājums tiek liegts nelabvēlīgā situācijā esošām un neaizsargātām kopienām un tādējādi tiek izdarīts spiediens uz šīm kopienām; atkārtoti uzsver, ka dažās dalībvalstīs varas iestāžu veiktā publisko aku slēgšana ir novedusi pie tā, ka visneaizsargātākajām grupām ir sarežģīti piekļūt ūdenim;
62. atzīmē, ka dalībvalstīm jāpievērš īpaša uzmanība sabiedrības neaizsargāto grupu vajadzībām un arī tam, lai nodrošinātu, ka grūtībās nonākušie varētu piekļūt cenas ziņā pieejamas kvalitātes ūdenim;
63. aicina ikvienu dalībvalsti iecelt ūdensapgādes pakalpojumu ombudu, lai nodrošinātu, ka ar ūdeni saistītie jautājumi, piemēram, sūdzības un ierosinājumi par ūdensapgādes pakalpojumu kvalitāti un pieejamību tiktu izskatīti neatkarīgā struktūrā;
64. mudina ūdensapgādes uzņēmumus ekonomiskos ieņēmumus no ūdens pārvaldības cikla ieguldīt atpakaļ ūdensapgādes pakalpojumu uzturēšanā un uzlabošanā, kā arī ūdens resursu aizsardzībā; atgādina, ka izmaksu atgūšanas princips ūdensapgādes pakalpojumu gadījumā ietver arī vides un resursu izmaksas, vienlaikus ievērojot gan taisnīguma, pārredzamības un cilvēktiesību uz ūdeni principus, gan dalībvalstu saistības īstenot to izmaksu atgūšanas pienākumus labākajā iespējamā veidā, ciktāl tas neapdraud ŪPD noteiktos mērķus un to sasniegšanu; iesaka izbeigt praksi, kad ekonomiskie resursi tiek aizvadīti no ūdens apsaimniekošanas nozares uz citu politikas virzienu finansēšanu, tostarp gadījumus, kad rēķinos par ūdeni ir noteikta koncesijas maksa, kas nav tikusi paredzēta ūdens infrastruktūrai; atgādina, ka dažās dalībvalstīs infrastruktūra ir nožēlojamā stāvoklī, kur ūdens tiek izšķērdēts noplūžu rezultātā no nepiemērotiem un novecojušiem izplatīšanas tīkliem, un mudina dalībvalstis pastiprināt investīcijas infrastruktūras, kā arī citu ūdensapgādes pakalpojumu uzlabošanā, kā nosacījumu tam, lai arī nākotnē tiktu garantēta cilvēktiesību uz ūdeni ievērošana;
65. aicina Komisiju garantētu, ka kompetentās iestādes nodrošina, ka visa informācija par ūdens kvalitāti un ūdens apsaimniekošanu ir pieejama attiecīgajiem iedzīvotājiem viegli pieejamā un saprotamā veidā un ka viņi ir pilnībā un savlaicīgi informēti par visiem ūdens apsaimniekošanas projektiem, un viņu viedoklis par tiem ir savlaicīgi uzklauts; turklāt norāda, ka Komisijas uzsāktajā sabiedriskajā apspriešanā 80 % dalībnieku uzskatīja par būtisku ūdens kvalitātes monitoringa pārredzamības palielināšanu;
66. aicina Komisiju rūpīgi uzraudzīt ES tiešā un netiešā finansējuma izmantošanu ūdens apsaimniekošanas projektiem un nodrošināt, ka šāds finansējums tiek izmantots tikai projektiem, kuriem tas paredzēts, paturot prātā, ka ūdens pieejamība ir būtiski nepieciešama, lai mazinātu atšķirības starp ES iedzīvotāju stāvokli un stiprinātu ES ekonomisko, sociālo un teritoriālo kohēziju; šai sakarā aicina Revīzijas palātu pārbaudīt, vai tiek pienācīgi izpildīti efektivitātes un ilgtspējas kritēriji;
67. aicina Komisiju ņemt vērā pašreizējo investīciju trūkumu līdzsvarotā ūdens apsaimniekošanā, paturot prātā, ka ūdens ir viens no ES iedzīvotāju kopīgajiem resursiem;

68. tāpēc aicina nodrošināt lielāku pārredzamību attiecībā uz ūdensapgādes uzņēmumiem, jo īpaši, izstrādājot publiskās un privātās pārvaldības kodeksu ES ūdensapgādes uzņēmumiem; uzskata, ka šā kodeksa pamatā jābūt efektivitātes principam un tam vienmēr ir jāatbilst vides, ekonomiskajiem, infrastruktūras un sabiedrības līdzdalības noteikumiem, kas paredzēti ŪPD; prasa arī izveidot valsts regulatoru;
69. aicina Komisiju ievērot subsidiaritātes principu, kā arī pilnvaras un pienākumus saistībā ar ūdeni, gan attiecībā uz dažādiem valdības līmeņiem, gan vietējām apvienībām ūdens apgādes pakalpojumu pārvaldībai (avoti un to uzturēšana);
70. pauž nožēlu par to, ka Komunālo notekūdeņu attīrīšanas direktīva dalībvalstīs joprojām nav pilnībā īstenota; prasa prioritārā kārtā piešķirt Savienības finanšu resursus tām jomām, kurās ES vides tiesību akti netiek ievēroti, tostarp notekūdeņu attīrīšanai; atzīmē, ka atbilstības rādītāji ir izrādījušies labāki tajos gadījumos, kad tika atgūtas izmaksas un piemērots princips "maksā piesārņotājs", un prasa Komisijai pārskatīt spēkā esošo instrumentu atbilstību tam, lai nodrošinātu augsta līmeņa aizsardzību un uzlabojumus vides kvalitātes jomā;
71. norāda uz to, ka ūdens gadījumā pakalpojumu nozarei ir liels darbvietu radīšanas potenciāls, izmantojot vides integrāciju un veicinot inovāciju ar tehnoloģiju tālāknodošanu starp nozarēm, kā arī visam ūdens aprites ciklam piemērojot pētniecību, izstrādi un inovāciju; tāpēc prasa īpašu uzmanību pievērst ūdens, kā atjaunojamās enerģijas avota, ilgtspējīgas izmantošanas veicināšanai;
72. mudina Komisiju izstrādāt Eiropas tiesisko regulējumu attiecībā uz attīrīta efluenta atkārtotu izmantošanu, lai jo īpaši aizsargātu jutīgas darbības un teritorijas; turklāt aicina Komisiju veicināt pieredzes apmaiņu starp dalībvalstu veselības aģentūrām;
73. mudina Komisiju, ikvienā ŪPD pārskatīšanā nodrošināt, ka ūdens pieejamības cenas ziņā kvantitatīvais novērtējums kļūst par obligātu prasību attiecībā uz dalībvalstu ziņojumiem par ŪPD īstenošanu;
74. prasa Komisijai izpētīt iespēju Eiropas Dzīves un darba apstākļu uzlabošanas fondam (*Eurofound*) uzraudzīt 28 dalībvalstīs iespējas atļauties ūdeni un ziņot par jebkādam problēmām, kas ar to saistītas;
75. norāda, ka saprātīga ūdens apsaimniekošana nākamajās desmitgadēs kļūs par ekoloģijas un vides prioritāti, jo tā ir saistīta ar enerģētikas un lauksaimniecības vajadzībām un ar ekonomiskajām un sociālajām prasībām;

Piesārņošanas izmaksu internalizācija

76. atgādina, ka apmaksājot rēķinus par ūdeni ES, iedzīvotāji sedz arī izmaksas par ūdens attīrīšanu un apstrādi, un uzsver, ka tādu politikas virzienu īstenošana, kas efektīvi apvieno ūdens resursu aizsardzības mērķus ar izmaksu ietaupījumiem, un efektīvi novērš pretrunas starp tiem, piemēram, pieeja "avota kontrole", ir daudz efektīvāka un finansiāli vēlamāka; atgādina, ka EVA 2015. gada ziņojumā par vides stāvokli ir konstatēts, ka vairāk nekā 40 % no upēm un piekrastes ūdeņiem ir lauksaimniecības izraisītā difūzā piesārņojuma skarti, savukārt 20 % līdz 30 % ir pakļauti punktveida avotu piesārņojumam, piemēram, no rūpniecības iekārtām, kanalizācijas sistēmām un notekūdeņu attīrīšanas tīkliem; uzsver, cik nozīmīga ir ŪPD un Dzeramā ūdens direktīvas efektīva īstenošana, labāka koordinācija attiecībā uz to īstenošanu, lielāka

saskaņotība sagatavojot tiesību aktu projektus, proaktīvāki pasākumi ūdens resursu saglabāšanai, kā arī ūdens izmantošanas efektivitātes būtiskai palielināšanai visās nozarēs (rūpniecība, mājsaimniecība, lauksaimniecība, izplatīšanas tīkli); atgādina, ka dabas teritoriju, piemēram, saldūdens ekosistēmu, ilgtspējīgas aizsardzības nodrošināšana arī ir izšķiroši svarīga attīstībai un būtiska dzeramā ūdens krājumu nodrošināšanai, kā arī samazina izmaksas iedzīvotājiem un pakalpojumu sniedzējiem;

ES ārpolitika un attīstības politika ūdens jomā

77. uzsver, ka ES attīstības politikā ir jābūt pilnībā integrētam ūdens un sanitārijas vispārējās pieejamības principam, veicinot publiskā–publiskā ***un publiskā–privātā*** sektora partnerības un to pamatā izmantojot solidaritātes starp ūdensapgādes uzņēmumiem un strādājošiem principus dažādās valstīs, kā arī izmantojot plašu instrumentu klāstu labākās prakses veicināšanai, daloties ar zināšanām, kā arī no attīstības un sadarbības programmām šajā nozarē; atkārtoti uzsver, ka dalībvalstu attīstības politikā ir jāatzīst cilvēktiesību uz pieeju drošam dzeramam ūdenim un sanitārijai dimensija un ka uz tiesībām pamatotai pieejai ir nepieciešams tiesiskā regulējuma atbalsts, finansējums un pilsoniskās sabiedrības ietekmes nostiprināšana, lai šīs tiesības īstenotu praksē;
78. atkārtoti apstiprina, ka pienācīgas kvalitātes dzeramā ūdens pieejamība pietiekamā daudzumā ir cilvēka pamattiesības, un uzskata, ka valstu valdībām ir pienākums nodrošināt šo tiesību ievērošanu;
79. uzsver saskaņā ar spēkā esošajiem ES tiesību aktiem un to prasībām, cik nozīmīgs ir regulārs ūdens kvalitātes, tīrības un drošuma novērtējums gan ES, gan ārpus tās robežām;
80. uzsver, ka, piešķirot ES līdzekļus un plānojot palīdzību, augsta prioritāte būtu jāpiešķir palīdzībai droša dzeramā ūdens un sanitārijas nodrošināšanai; aicina Komisiju nodrošināt atbilstīgu finansiālo atbalstu kapacitātes veidošanas pasākumiem ūdens jomā, ļaujoties uz un sadarbojoties ar pastāvošajām starptautiskajām platformām un iniciatīvām;
81. uzstāj, ka jaunattīstības valstīs ūdens, sanitārijas un higiēnas (*WASH*) jomai būtu jāpiešķir svarīga prioritāte gan oficiālās attīstības palīdzības (OAP), gan valstu budžetos; atgādina, ka ūdens resursu apsaimniekošana ir kolektīva atbildība; atbalsta atvērtību attiecībā uz dažādiem atbalsta veidiem, taču arī to, ka ir stingri jāievēro attīstības efektivitātes principi, jānodrošina attīstības politikas konsekvence un nelokāma virzība uz nabadzības izskaušanu, kā arī maksimāli jāpalielina ietekme uz attīstību; šajā sakarībā atbalsta vietējo kopienu iesaistīšanu projektu īstenošanā jaunattīstības valstīs, kā arī kopienu īpašumtiesību principu;
82. uzsver, ka joprojām 748 miljoniem cilvēku nav pieejams uzlabots ūdens nodrošinājums, un tiek lēsts, ka 1,8 miljardi cilvēku visā pasaulē dzer ar fekālijām piesārņotu ūdeni, neraugoties uz to, ka virzība uz Tūkstošgades attīstības mērķa attiecībā uz drošu dzeramo ūdeni sasniegšanu ir apmierinoša, savukārt virzība uz sanitārijas nodrošinājuma mērķa sasniegšanu nebūt nav apmierinoša;
83. atgādina, ka gruntsūdeņu ilgtspējīgas apsaimniekošanas nodrošināšana ir ārkārtīgi svarīga, lai mazinātu nabadzību un sekmētu kopīgu uzplaukumu, jo gruntsūdeņi var nodrošināt labāku dzeramo ūdeni miljoniem pilsētu un lauku nabadzīgo iedzīvotāju;

84. aicina Komisiju ūdens jautājumu, tāpat kā ilgtspējīgas lauksaimniecības jautājumu, iekļaut Pārmaiņu programmā;
85. uzskata, ka ūdens jautājumam jābūt vienam no galvenajiem divu 2015. gada svarīgu starptautisku notikumu sagatavošanas darbā, proti, augstākā līmeņa sanāksmei par laikposmu pēc 2015. gada un COP21 par klimata pārmaiņām; šajā sakarībā visnotaļ atbalsta vērienīgu un tālejošu mērķu iekļaušanu attiecībā uz ūdeni un sanitāriju, piemēram, Ilgtspējīgas attīstības mērķa (IAM) Nr. 6 par ūdens un sanitārijas pieejamības un ilgtspējīgas apsaimniekošanas nodrošināšanu visiem līdz 2030. gadam, pieņemšanu 2015. gada septembrī; atkārtoti uzsver, ka izbeigt nabadzību procesā pēc 2015. gada būs iespējams vienīgi gadījumā, ja mēs nodrošināsim, ka ikvienam, it visur ir pieejams tīrs ūdens, pamatsanitārija un higiēna; uzsver, ka visu SDG īstenošana prasa attīstības vajadzībām mobilizēt daudz vairāk finansējuma nekā pašlaik pieejams, tostarp gan no rūpnieciski attīstītām, gan jaunattīstības valstīm; aicina izveidot vispārēju uzraudzības mehānismu, ar kura palīdzību varētu izsekot sasniegtajam, nodrošinot droša dzeramā ūdens vispārēju pieejamību, ilgtspējīgu izmantošanu un ūdens resursu attīstību, kā arī sekmējot tainīgu, uz līdzdalību balstītu un atbildīgu ūdens resursu apsaimniekošanu visās valstīs; mudina Komisiju nodrošināt, lai atbalsts tiktu tērēts efektīvi un attīstības pēc 2015. gada programmā tas vairāk būtu orientēts uz *WASH* jomu;
86. uzsver aizvien pieaugošo ūdens trūkuma risku klimata pārmaiņu rezultātā; mudina Komisiju un dalībvalstis starp COP21 tēmām iekļaut ūdens resursu stratēģisko pārvaldību un ilgtermiņa pielāgošanās plānus, lai turpmākajā globālajā klimata nolīgumā iekļautu pret klimata pārmaiņām noturīgu pieeju ūdens jomas jautājumiem; uzsver, ka pret klimata pārmaiņām noturīga ūdens infrastruktūra ir izšķiroši svarīga attīstībai un nabadzības samazināšanai; uzsver, ka bez pastāvīgiem centieniem mazināt klimata pārmaiņu ietekmi, kā arī bez labākas ūdens resursu apsaimniekošanas virzība uz nabadzības samazināšanas mērķu, Tūkstošgades attīstības mērķu sasniegšanu un gan ekonomisku, sociālu, gan vides ziņā ilgtspējīgu attīstību varētu tikt apdraudēta;
87. ar bažām atzīmē, ka jaunattīstības valstīs ūdens un sanitārijas nepieejamība var nesamērīgi ietekmēt meitenes un sievietes, īpaši tās, kas ir skolas vecumā, jo bieži neierašanās skolā un mācību pamešana ir saistīta ar to, ka nav pieejama tīra, droša un sasniedzama sanitārija;
88. prasa, lai Savienības un dalībvalstu līdzekļu piešķirumi atspoguļotu ANO Īpašā referenta par cilvēktiesībām uz drošu dzeramo ūdeni un sanitāriju ieteikumus, jo īpaši attiecībā uz priekšrokas došanu maza apjoma infrastruktūrai, un lielāku līdzekļu piešķiršanu darbināšanai un uzturēšanai, kapacitātes veidošanai un izpratnes veicināšanai;
89. ar bažām atzīmē, ka saskaņā ar informāciju, kas ir ANO īpašā ziņotāja par cilvēka tiesībām uz drošu dzeramo ūdeni un sanitāriju rīcībā, cilvēkiem, kuri dzīvo graustu rajonos, parasti ir jāmaksā vairāk, lai saņemtu nereglamentētus, sliktas kvalitātes pakalpojumus, nekā tiem, kuri dzīvo oficiāli ierīkotās apmetnēs; mudina jaunattīstības valstis budžeta piešķirumus visupirms paredzēt pakalpojumiem, kas paredzēti mazaizsargātiem un izolētiem cilvēkiem;
90. atgādina, ka Pasauls Veselības organizācija ir noteikusi, ka sākotnējā situācijā, nepiemērojot jaunākās inovatīvās ūdens attīrīšanas un taupīšanas tehnoloģijas, 100 līdz 200 litru ūdens dienā vienai personai ir optimālais daudzums, vienlaikus norādot, ka 50

līdz 100 litru ir nepieciešami, lai nodrošinātu pamatvajadzības un lai novērstu galveno veselības problēmu rašanos; norāda, ka saskaņā ar atzītajām cilvēka pamattiesībām, noteikt minimālo kvotu vienam cilvēkam ir ārkārtīgi svarīgi, lai apmierinātu tautu pamatvajadzības pēc ūdens;

91. uzsver, ka pamatprasībai par ūdens pieejamību jābūt neapspriežamām cilvēka pamattiesībām, kas netieši un tieši paredzētas starptautiskajās tiesībās, deklarācijās un valstu praksē;
92. aicina valdības, starptautiskās palīdzības aģentūras, nevalstiskās organizācijas un vietējās kopienas strādāt, lai nodrošinātu, ka visi cilvēki var apmierināt pamatprasības pēc ūdens un garantēt, ka ūdens pieejamība ir viena no cilvēktiesībām;
93. aicina dalībvalstis saskaņā ar Pasaules Veselības organizācijas vadlīnijām ieviest cenas noteikšanas politiku, kurā ievērotas cilvēka tiesības uz minimālo ūdens daudzumu dzīvei un apkarot izšķērdēšanu, nosakot progresīvas maksas piemērošanu, kas ir proporcionāla izmantotā ūdens daudzumam;
94. mudina veikt pasākumus, lai nodrošinātu racionālu ūdens patēriņu, lai nepieļautu izniekošanu;
95. izsaka atzinību tiem ūdensapgādes uzņēmumiem, kas savu gada ienākumu procentuālu daļu piešķir ūdens partnerībām jaunattīstības valstīs, un mudina dalībvalstis un ES radīt nepieciešamo tiesisko satvaru, lai šādas partnerības varētu veidoties;
96. aicina efektīvi uzraudzīt projektus, ko īsteno, izmantojot ārējo palīdzību; uzsver, ka ir jāuzrauga finansēšanas stratēģijas un budžeti, lai nodrošinātu, ka piešķirtie līdzekļi tiek izmantoti pastāvošo atšķirību un nevienlīdzības attiecībā uz ūdens pieejamību novēršanai un cilvēktiesību principu par nediskrimināciju, informācijas pieejamību un līdzdalību nodrošināšanai;
97. aicina Komisiju Investīciju plānā Eiropai prioritāti piešķirt novecojušu dzeramā ūdens tīklu atjaunošanai, ietverot šos projektus Savienības projektu sarakstā; uzsver, cik pozitīvi šādi projekti ietekmētu nepārceļamu nodarbinātību, tādējādi palīdzot stimulēt zaļo ekonomiku Eiropā;
98. aicina Komisiju veicināt zināšanu apmaiņu, lai dalībvalstis varētu veikt apsekojumus par tīklu stāvokli, kas dotu iespēju sākt atjaunošanas darbus un izbeigt ūdens zudumus;
99. prasa nodrošināt lielāku pārredzamību, lai pilnīgāk informētu patērētājus par ūdeni un veicinātu ekonomiskāku ūdens resursu apsaimniekošanu; lai to panāktu, mudina Komisiju turpināt darbu ar dalībvalstīm valstu pieredzes apmaiņas jomā attiecībā uz ūdens jomas informācijas sistēmu izveidošanu;
100. aicina Komisiju pētīt to, cik lielā mērā būtu vēlama Eiropas līmeņa finanšu instrumentu atbalsta paplašināšana starptautiskās sadarbības jomā saistībā ar ūdeni un sanitāriju;
101. uzsver, ka efektīva un taisnīga ūdens resursu apsaimniekošana balstās uz pašvaldību spēju sniegt pakalpojumus; tādēļ aicina ES turpināt atbalstīt ūdens apsaimniekošanas un infrastruktūras stiprināšanu jaunattīstības valstīs, vienlaikus jo īpaši pievēršoties neaizsargāto lauku iedzīvotāju vajadzībām;
102. atbalsta ANO Attīstības programmas (UNDP) aizsākto Global Water solidaritātes

platformu, lai iesaistītu vietējās pašvaldības ar ūdens problēmām saistīto risinājumu rašanā; atzinīgi vērtē „1 % solidaritātes ūdenim un sanitārijai“ iniciatīvu un citas iniciatīvas, ko īsteno iedzīvotāji un iestādes dažās dalībvalstīs, lai ar līdzekļiem, kas iegūti no maksām par ūdens patēriņu, atbalstītu projektus jaunattīstības valstīs; atzīmē, ka šādas iniciatīvas ir īstenojuši vairāki ūdensapgādes uzņēmumi; atkārtoti aicina Komisiju veicināt solidaritātes pasākumus šajā un citās jomās, piemēram, izplatot informāciju, veicinot partnerattiecības un pieredzes apmaiņu, tostarp iespējamu Komisijas un dalībvalstu partnerību, piešķirot papildu ES finansējumu saskaņā ar šo iniciatīvu īstenojamiem projektiem; jo īpaši mudina veicināt publiskā un publiskā sektora partnerību ūdens apsaimniekošanas jomā jaunattīstības valstīs saskaņā ar ANO Iedzīvotāju apmetņu programmas koordinēto Pasaules Ūdens apsaimniekotāju partnerību savienību (GWOPA);

103. aicina Komisiju atsākt īstenot „Water Facility“ instrumentu, kas ir izrādījies efektīvs, jo ir sekmējis ūdensapgādes pakalpojumu labāku pieejamību jaunattīstības valstīs, veicinot vietējo kopienu spēju uzlabošanas pasākumus;
104. atzinīgi vērtē to, ka Eiropā ir vērojams būtisks atbalsts ANO rezolūcijai, ar kuru tīra dzeramā ūdens un sanitārijas pieejamība ir atzīta par cilvēktiesību;

o

o o

105. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei un Komisijai.